

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Kfv.I. 35.311/2021/7.

A tanács tagjai: Dr. Hajnal Péter a tanács elnöke;

Dr. Heinemann Csilla előadó bíró

Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet bíró

A felperes: Felperes1

Cím2

A felperes képviselője: Hajós-Dobos Ügyvédi Iroda (ügyintéző: név ügyvéd)

Cím5

Az alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatala Fellebbviteli Igazgatósága

cím

Az alperes képviselője: név1

Cím4

A per tárgya: adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes 20. sorszám alatt

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: Szegedi Törvényszék 101.K.700.081/2021/17.
számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Szegedi Törvényszék 101.K.700.081/2021/17. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 250.000 (kétszázötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2016. évben -döntően, kb. 95%-ban- különböző élelmiszeripari termékeket (csokoládé, rágógumi, energiatital, kávé, tészta öntetek, valamint kozmetikai és tisztítószer) 3 családhoz köthető szerb vevőnek értékesített és a termékek Szerbiába való kiléptetésére a vevők úti poggyászként került sor. A termék értékesítésről a felperes bizonylatokat állított ki a megrendelők által megadott adatok alapján. A kiállított számlákat, a külföldi utasra vonatkozó adó visszaigénylő lapokat a fuvarozást végző sofőr a termékekkel együtt Tompán adta át a megrendelőknek a készpénzben kifizetett vételár ellenében, ezt követően a termékeket Tompáról személygépjárművekkel úti poggyászként szállították ki Szerbiába. A felperes tudott arról, hogy a szerb magánszemély vevői nem személyes, vagy családi felhasználásra, hanem szerbiai piacokon való tovább értékesítés céljából vásárolták meg a szóban forgó termékeket, export értékesítés keretében történő kivitel a felek között nem merült fel.

[2] A felperes a szerb magánszemély vevők részére visszafizetett áfát az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa.tv.) 99. § (9) bekezdése alapján fizetendő adót csökkentő tételként szerepeltette.

[3] Az adóhatóság az ellenőrzés eredményeképpen határozatával a felperest 340.598.000,-Ft áfa különbözet, 163.261.000, -Ft adóbírság, továbbá 7.184.000, -Ft késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte, miután megállapította, hogy a beszerzések túlmutattak a személyes szükséglet és családi használat körén, azokra tovább értékesítés céljából került sor, ami kizárja az úti poggyászként történő minősítést. Hangsúlyozta, hogy a felperes jogait rendeltetésellenesen gyakorolta, annak ellenére érvényesített külföldi utas általi beszerzésekre hivatkozással adómentességet, hogy ugyanazon termékcsoporthoz tartozó termékek vásárlása rendszeresen történt, szükségszerűen fel kellett tehát merülnie az exportként való értékesítésnek. A felperes a jogalkotói szándék megkerülésével a nagy mennyiségű árut a versenytársaknál olcsóbban és gyorsan értékesített, a vevőknek többek között nem kellett import adót fizetniük a célországban, a felperes magatartása ezért súlyosan torzította a piaci versenyt.

[4] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2018. október 31-én kelt 2234408853. számú határozatával az elsőfokú határozatot helyben hagyta. Rámutatott arra, hogy az Áfa.tv. 99. §-a szerinti adómentesség konjunktív feltételei nem teljesültek, mert a termékek nem a külföldi utas személy, illetve úti poggyászának részeként hagyták el az országot.

[5] Utalt arra, hogy az Európai Unió Bíróságának a gyakorlata alapján az adómentesség elve megkívánja, hogy a tartalmi feltételek teljesülése esetén a HÉA mentesség akkor is lehetséges legyen, ha az alaki feltételek nem teljesülnek, ugyanakkor azt is kiemelte, hogy az EUB gyakorlata alapján a HÉA mentesség elvesztését jelentheti az, ha az adóalany szándékosan vesz részt olyan adócsalásban, amely veszélyezteti a közös HÉA rendszer működését. Az alaki feltételek megsértése is vezethet az adó levonási jog elvesztéséhez, ha az anyagi követelmények teljesülése nélkül nem állapítható meg, pontosan ez a helyzet a vitatott esetben is, amikor a felperes és vevői nem pusztán elmulasztották az alaki feltételek teljesítését, hanem az alaki szabályok megsértésével tudatosan elfedték valódi gazdasági tevékenységüket. Az a körülmény, hogy az áru kiléptetése a külföldi utasokra vonatkozó adó visszaigénylő lapokkal és nem az export szabályai szerint vámáru nyilatkozattal, vagy kilépési gyűjtőáru nyilatkozatokkal történt, nem tekinthető csupán vám alakiságnak. Az ügyletek nem exportként történő lebonyolításában mindkét fél érdekelt volt, a szerb vevő ezzel elkerülte a termékek vámhatóságnak történő bemutatását, az importadó fizetési kötelezettséget, a vám terheket és a vám eljárás költségeit, míg a felperes verseny előnyre tett szert, ami egyrészt sérti az adósemlegesség elvét, másrészt a tagállamok adócsalás, adókijátszás elleni fellépésére vonatkozó kötelezettségébe ütközik.

[6] A Kúria Kfv.I.35.502/2016/6. számú ítéletében foglaltakat figyelembe véve sem illeti meg a felperest export jogcímén adómentesség, mert az ügylet kapcsán nem kezdeményezte az exporthoz kapcsolódó vámhatósági kiléptető eljárást, az ügyletek exportként történő kezelése nem merült fel, mivel a szerb vevők kifejezetten a külföldi utasnak járó adómentesség alkalmazását kérték.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[7] A felperes keresetében az alperesi határozat megváltoztatását kérte, hangsúlyozva, hogy sem a közösségi jog, sem az Áfa.tv. nem tartalmaz definíciót a személyi, vagy úti poggyászra nézve, így adójogi definíció hiányában a vámhatóság sem tudja elkülöníteni a határon átvitt árukat, ezért nem tagadhatja meg a kivitt termék adó visszaigénylő lapjának záradékolását, arra tekintettel, hogy feltételezhetően tovább értékesítési szándékkal történt. A felperes esetében adóelkerülési cél sem valósulhat meg, mivel az adózót export jogcímén egyébként is mentesség illetné meg, az Áfa.tv. 98. §-a alapján. E körben hivatkozott az EUB C-271/06. számú ügyére, miszerint adóügyekben nem lehet az EUB vámügyekben folytatott ítélezési gyakorlatára hivatkozni, ezért vámjogi jogszabályok alapján sem ítéltető meg a felperes adózási konstrukciója.

[8] Az alperes védekezésében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság előzetes döntéshozatali eljárás keretében kezdeményezte az Európai Unió Bíróság eljárását, aki C-565/19. szám alatt meghozott ítéletében megállapította, hogy az utasok személyi poggyászában szállítható termékek tekintetében előírt adómentességet úgy kell értelmezni, hogy nem az Unióban letelepedett magánszemélyek által kereskedelmi célból az Unión kívülre, harmadik államban történő viszonteladás céljából kivitt termékek nem tartoznak annak hatálya alá. Ugyanakkor kimondta, hogyha az adóhatóság még meg is állapítja, hogy az utasok személyi poggyászában szállítható termékek tekintetében előírt HÉA alóli mentesség feltételei nem teljesülnek, azonban a vevő az érintett termékeket ténylegesen az Európai Unión kívülre szállította, a hatóság még akkor is köteles megvizsgálni, hogy a HÉA irányelv 146. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerinti HÉA mentesség alkalmazható-e a szóban forgó értékesítésre, ha az alkalmazandó vámalakiságokat nem teljesítették és ha a vásárlás során a vevő nem kívánta alkalmazni ez utóbbi HÉA adómentességet. Ezért ellentétes az a nemzeti gyakorlat a HÉA irányelv 146. cikk (1) bekezdés b) pontja és 147. cikkével, valamint az adósemlegesség és arányosság elvével, amelynek értelmében az adóhatóság automatikusan megtagadja az adóalanytól az e rendelkezések valamelyikében előírt HÉA alóli mentességet, amennyiben megállapítja, hogy ezen adóalany rosszhiszeműen állította ki azt a nyomtatványt, amely alapján a vevő az e 147. cikk szerinti adómentességre hivatkozott, jöllehet bizonyított, hogy az érintett termékek elhagyták az Európai Unió területét. Ilyen körülmények között a HÉA mentesség nyújtását akkor kell megtagadni, ha valamely alaki követelmény megsértése azzal a hatással jár, hogy nem lehet bizonyítani, hogy teljesültek az e mentesség alkalmazásához szükséges anyagi jogi követelmények, vagy ha bizonyított, hogy az adóalanynak tudomása volt, vagy tudomással kellett volna rendelkeznie arról, hogy a szóban forgó ügylet adócsalás részét képezi, amely veszélyezteti a közös HÉA rendszer működését.

[10] Ezen válaszok alapján az elsőfokú bíróság helyt adott a felperesi keresetnek. Egyrésztől azt megállapította, hogy az alperes jogszerűen járt el mikor a bizonyítottan tovább értékesítési célú beszerzések esetében az Áfa.tv. 99. § szerinti adómentesség alkalmazását kizárta. Ugyanakkor rögzítette, hogy az adómentes termék export tartalmi feltételei a vitatott beszerzések esetében teljesültek, amit nem befolyásol, hogy a külföldi utas adókedvezmény többletfeltételei közül az egyik feltétel nem állt fenn, továbbá az sem, hogy a szerb vevők szándéka a külföldi utasként való adómentesség érvényesítésére irányult, sem pedig az, hogy a vámalakiságok nem teljesültek.

[11] Ezt követően kiemelte, hogy az EUB joggyakorlata szerint két olyan eset van, amikor az alaki feltételek hiányára hivatkozva megtagadható az adómentesség: az egyik, amikor az alaki követelmények nélkül a tartalmi követelményeknek való megfelelés nem ellenőrizhető, a másik, mikor a HÉA mentesség érdekében a HÉA semlegesség elvére olyan adóalany hivatkozik, aki szándékosan vett részt a közös HÉA rendszer működését veszélyeztető adócsalásban.

[12] Az első feltétel esetében hangsúlyozta, hogy az adó visszaigénylő lap ugyan a külföldi utas adókedvezmény alkalmazására van rendszeresítve, azonban az azon található pecsét igazolja a termékeknek az Unió területéről való tényleges kivitelét. Az ilyen bizonyítási eszközt a HÉA irányelv 147. § (2) bekezdése elfogadja és az érintett termékek kiviteli vámeljárás alá vonása nem a közös HÉA rendszer, hanem a vám szabályozás alá tartozó alaki követelmény, aminek nem teljesítése önmagában nem zárja ki, hogy az ezen

adómentesség biztosítását igazoló anyagi jogi feltételek teljesültek. Ezért elfogadta a vámhatóságnak az adó visszaigénylő lapon történő igazolását a harmadik országba történő kiléptetés körében.

[13] Vizsgálta a cselekmények megvalósulását és utalt az EUB ítéletben rögzített azon körülményre, mely szerint a felperes magatartása nem okozott az Unió számára adóbevétel kiesést és nem tekinthető úgy, hogy veszélyezteti a közös HÉA rendszer működését. Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy az alperes a közös HÉA rendszer működésének veszélyeztetése kapcsán nem hivatkozott az adózónak az adósemlegesség elvét sértő verseny előnyén kívül egyéb körülményre. A verseny előnnyel kapcsolatban magától érthetődőnek tekintette, hogy az a jogosulatlan adómentes értékesítések miatt előáll, annak bizonyítását nem tartotta szükségesnek. Márpedig az EUB ítélet 84. pontjában éppen a hasonló megállapítás kapcsán mondta ki, hogy önmagában az érintett adóalany forgalmának a versenytársai kárára történő esetleges növekedése nem minősíthető ilyen veszélyeztetésnek.

[14] A bíróság érvelése szerint a bíróság által közölt tényállás alapján vitatott adóösszeg és a felperes forgalma az EUB által egyértelműen ismert volt és az EUB mindezen tények ismeretében döntött úgy, hogy az a versenyelőny, amely az alperes álláspontja szerint a felperes jogellenes gyakorlatából származott, nem tekinthető olyan, a közös HÉA rendszert veszélyeztető adóelőnynek, amely az adócsalás elleni küzdelemre hivatkozással megalapozhatja az adómentesség megtagadását. Az alperes határozatában a jogosulatlan adóelőny vonatkozásában nem szerepel az EUB előtt ismerteknél konkrétabb, pontosabb adat és ilyen adat a per során sem merült fel.

[15] Tekintettel arra, hogy a vitatott értékesítések mindenképpen áfamentesnek minősültek, az Áfa.tv. 98-99 §-ban foglalt előírások megsértése következtében kizárólag a szerb költségvetést érhetne kár, a magyar költségvetést és ezáltal a közös HÉA rendszert nem. Mindezekre figyelemmel a felperes magatartása a közös HÉA rendszer működését nem veszélyeztette, esetleges versenykizárás sem valósult meg, mindezek miatt az adómentesség megtagadása nem volt indokolt.

[16] Összegző értékelése szerint a perbeli értékesítések közvetlen következtében a termékek tulajdonjoga átszállt a szerb vevőkre, akik a termékeket végleges jelleggel, igazoltan kiléptették Szerbiába, ezért az értékesítések adólevonási joggal járó adómentes termékexportnak minősülnek. Az alperes nem bizonyította, hogy a közös HÉA rendszert adócsalás érintette volna, míg a Szerbiában esetlegesen megvalósult adócsalás nem tekinthető a közös HÉA rendszer olyan veszélyeztetésének, ami az adómentesség megtagadását indokolhatná.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[17] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése és az eljárás bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára történő utasítása érdekében. Az alperesi álláspont szerint a jogerős ítélet a Pp. 279. § (1) bekezdése és a 346. § (5) bekezdésébe, valamint az Áfa.tv. 98-99. § rendelkezésébe ütközik.

[18] Kifogásolta, hogy az eljáró bíróság minden fenntartás nélkül alapozta a döntését az EUB döntés 87. pontjában tett megállapításra, mely szerint a HÉA irányelv rendelkezéseinek ilyen eseti megsértése nem veszélyezteti a HÉA rendszer működését. Tény azonban, hogy az EUB ezen megállapítása hiányos információkon alapul, ugyanis a döntés 84. pontja kifejezetten rögzítette, hogy a kérdést előterjesztő bíróság nem pontosította a társaság által elkövetett adócsalás jellegét, különösen pedig azt, hogy annak magatartása mennyiben veszélyeztette a közös HÉA rendszer működését. Az ügy lényegét képező alapvető információk hiányában pedig megkérdőjelezhető az EUB iránymutatásának az egyértelműsége. Egyebekben az alapeljárásban felmerült konkrét tény és jogkérdések elbírálása nem is tartozik az EUB hatáskörébe, hanem az általa elvégzett értelmezés gyakorlati alkalmazása a Nemzeti Bíróság feladata.

[19] Mindezek ellenére a bíróság nem adta indokát annak, hogy az EUB szóban forgó megállapítása miért alkalmazható minden további fenntartás nélkül. A bíróság csupán megállapította, hogy a felperes magatartása nem veszélyezteti a közös HÉA rendszer működését, azonban ezt megelőzően nem értékelte a felperes által az ügyletek során tanúsított magatartását. A bíróság éppen a felperes adókijátszásra irányuló magatartását hagyta figyelmen kívül. A felperes adókijátszásra irányuló magatartása abban állt, hogy a vevőkkel érkazonosságba kerülve az export értékesítés feltételeinek alkalmazását az Áfa.tv. rendelkezéseinek tudatos megsértésével kiállította a külföldi utas adó visszaigénylő lapot, s ezáltal HÉA mentessé tette a jogszerű eljárása esetén adóköteles ügyletet. A felperes ténylegesen belföldi adóköteles értékesítést terhelő áfa megfizetését kerülte el azáltal, hogy az Áfa.tv. rendelkezésével szemben kiállította ezeket a dokumentumokat, valójában tehát a közös HÉA rendszert megillető bevétel kiesése kimutatható. Az ügyletek akkor válhattak volna adómentessé, ha a külföldi vevők a termékeket egységes vám eljárás keretében léptették volna ki az országból és a felperes ennek megfelelően helyesbíti az általa kiállított számlákat.

[20] Az alperes bizonyította a külföldi vevők adócsalását, hiszen egyik szerb vevő nyilatkozta úgy, hogy azért külföldi utasként viszi ki az árut, mert nincs vállalkozása, valamint az árut feketén értékesíti piacoknak. A vevők nemcsak az exportként történő kivittel kapcsolatos többlet terheket kerülték el, hanem az áru tovább értékesítését terhelő adókötelezettséget is, melynek eredményeképpen sérült a felhasználás helye szerinti adóztatás elve is. Az alperes bizonyította a szerb vevők tevékenységének csalárd voltát, mind pedig azt a körülményt, hogy a felperes tudatosan elősegítette azt. Az ügyben döntő jelentősége van annak is, hogy a felperes adókötelezettségei teljesítése során rosszhiszeműen járt el. Az EUB következetes gyakorlata szerint a jogalanyok nem alkalmazhatják visszaélészerűen vagy csalárd módon a közösségi jogi normákat. A közösségi jogi szabályozás alkalmazását nem lehet oly módon kiterjeszteni, hogy vonatkozzon azon ügyletekre, amelyet a közösségi jog által biztosított előnyökből, csalárd módon való részesülés érdekében teljesítenek.

[21] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban való fenntartását kérte, kiemelte, hogy az alperes sem a megelőző eljárásban, sem a közigazgatási perben nem hivatkozott az adókijátszás körülményeire, arra kizárólag a felülvizsgálati kérelem keretében került sor. Ekként az alperes határozatának indokolását a felülvizsgálati kérelem kapcsán próbálja módosítani. Ez az álláspontja szembe megy nem csak a Bakati ügyben hozott ítélettel, hanem az EUB más korábbi döntéseivel is, az alperes lényegében az

adókötelezettséget szankciós jelleggel akarja alkalmazni, holott ennek sem a HÉA irányelv, sem a magyar Áfa.tv., sem pedig az EUB ítélkezési gyakorlata szerint nincs jogi alapja.

A Kúria döntése és jogi indokai

[22] Az alperes felülvizsgálati kérelme alaptalan.

[23] A Kúria a jogerős ítéletet - a bizonyítás és vizsgálat hivatalbóli elrendelésének körén kívül - csak a felülvizsgálati kérelem, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem, és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között vizsgálhatja felül, [Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdése], az eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt [Kp. 120. § (5) bekezdése].

[24] A Kúria rögzíti, hogy a felek között a per alapjául szolgáló tényeket illetően nem volt vita, kizárólag annak adójogi megítélésében nem értettek egyet. A Kúria másik tanácsa hasonló ügyben Kfv.I.35.238/2021/7 sorszám alatt már döntött, a jelen tanács annak fő megállapításaival egyetért, attól nem kívánt eltérni.

[25] A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a HÉA-irányelv 146-147. cikkeinek EUB által adott értelmezése és az Áfa tv. 98 – 99. §-nak helytálló alkalmazásával állapította meg, hogy a felperes által tanúsított magatartás nem eredményezheti a tárgyi értékesítések utáni adómentesség megtagadását. A Kúria az elsőfokú bíróság jogi indokolását minden elemében osztja, nem ért egyet azzal az alperesi állásponttal, hogy az EUB iránymutatását miért ne kellett volna alkalmazni, és annak megfogalmazása bármilyen módon téves információkon alapult volna. Ugyanis az EUB döntés 21., 25.-27. pontjai pontosan tartalmazzák azokat az információkat amelyek alapján a felperes tudattartalma megállapítható volt, az előterjesztő bíróság több helyen nyomatékosította, hogy a felperes tudott arról, hogy szerb vevői nem személyes vagy családi felhasználásra, hanem szerbiai piacokon való tovább értékesítés céljából vásárolták meg a szóban forgó termékeket, illetve a felperes és az érintett vevők az alkalmazandó alaki feltételek megsértésével tudatosan elfedték valódi gazdasági tevékenységüket az adó- és vámhatóság elől. Ekként az EUB döntése meghozatalakor ismerte az értékesítés körülményeit, így különösen a felperes tudattartalmát is. A 84. pontban kifejtettek nem az elsőfokú bíróság által feltárt és állított csalárd magatartásra vonatkoznak, hanem az EUB azt kifogásolta, hogy a közös héarendszer működését veszélyeztető felperesi csalás mibenléte nem került feltárássra és önmagában a versenytársak kárára történő növekedést nem tekinti ilyennek. A 86. pont megfogalmazásából is egyértelműen kitűnik, hogy az EUB számára ismert volt az a tény, hogy a felperes részt vett a HÉA irányelv 147. cikkének megsértésében. Ekként nem alapos az alperesnek az a felülvizsgálati érvelése, hogy hiányos információkon alapult volna az EUB döntése, melyből téves következtetésre lehetett jutni. Az EUB döntés 87. pontja egyértelműen rögzíti, hogy a felperesi magatartás az Unió számára nem okozott adóbevétel kiesést, és nem tekinthető úgy, hogy veszélyezteti a közös héarendszer működését.

[26] Az EUB jogértelmezése szerint (pl. C-563/12. (BDV Hungary) 27., 39., 40. pontok, C-495/17. Cartrans 38.,39. pontok) az ügylet valódi gazdasági tartalma határozza meg, hogy az adóalanyt az adómentesség megilleti-e. Ez akkor is fennáll, ha bizonyos alakiságok,

amelyek a valódi tartalom szerinti megállapítást nem gátolják, hiányoznak. Minthogy a termékek értékesítése és a Közösség területén kívülre való kiszállítása megvalósult, a héa-mentesség objektív feltételei fennállnak. A mentesség ilyen esetben csak akkor tagadható meg, ha bizonyított, hogy az adóalany tudott vagy tudnia kellett volna arról, hogy ez az ügylet a közös héa-rendszer kárára elkövetett adócsalással érintett. Az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy a szerb költségvetést ért esetleges import-áfa bevételekiesés nem jelenti a közös héa-rendszer sérelmét, emiatt az adómentesség megtagadására jogszerűen nem kerülhetett sor. Az alperes által hivatkozott versenytorzulás pedig az EUB döntésből kifolyólag nem tekinthető olyan körülménynek, mely a közös héa rendszer működését veszélyeztetné.

[27] A Kúria megítélése szerint az elsőfokú bíróság az EUB döntés minden elemét helytállóan értelmezve alakította ki jogi álláspontját, amellyel a Kúria is mindenben egyetértett, ezért Kp. 121. § (2) bekezdése alkalmazásával a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[28] *A termékexport objektív kritériumainak megvalósulása esetén alaki hiányosságok miatt az adómentesség csak abban az esetben tagadható meg, amennyiben az alaki hiányosságok miatt az ügylet megvalósulásának ellenőrzése nem történhet meg, illetve ha bizonyított, hogy az adóalany tudta, vagy tudhatta, hogy a közös héa-rendszer működését veszélyeztető ügyletben vesz részt.*

Záró rész

[29] A Kúria a felperest megillető, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.21.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján megállapított felülvizsgálati perköltségének viselésére a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte.

[30] A Kúria felülvizsgálati illeték viselésére vonatkozó rendelkezése az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontján és a Kp. 35. § (1) bekezdése értelmében alkalmazandó Pp. 102. § (1) bekezdésén alapul.

[31] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

[32] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Kp. 116. d) pontja zárja ki.

Budapest, 2021. szeptember 30.

Dr. Hajnal Péter s.k. Dr. Heinemann Csilla s.k. Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró